

Sprawa C-484/08

Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid przeciwko

Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (Ausbanc)

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Tribunal Supremo)

Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy konsumenckie — Warunki określające
główny przedmiot umowy — Sądowa kontrola ich nieuczciwego charakteru —
Wyłączenie — Bardziej rygorystyczne przepisy krajowe w celu zapewnienia
wyższego stopnia ochrony konsumenta

Opinia rzecznika generalnego V. Trstenjak przedstawiona w dniu 29 paź- dziernika 2009 r.	I - 4788
Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 czerwca 2010 r.	I - 4824

Streszczenie wyroku

1. *Zbliżanie ustawodawstw — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Dyrektywa 93/13 (dyrektywa Rady 93/13, art. 4 ust. 2, art. 8)*

2. *Zbliżanie ustawodawstw — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Dyrektywa 93/13*
(dyrektywa Rady 93/13, art. 4 ust. 2, art. 8)
3. *Zbliżanie ustawodawstw — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Dyrektywa 93/13*
(art. 2 WE, 3 WE ust.1 lit. g); art. 4 WE ust. 1; dyrektywa Rady 93/13, art. 4 ust. 2, art. 8)

1. Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, razem wzięte określają ogólne kryteria umożliwiające ocenę nieuczciwego charakteru warunków umownych objętych przepisami dyrektywy. W tej samej perspektywie art. 4 ust. 2 dyrektywy ma wyłącznie ustalić warunki i zakres kontroli treści warunków umownych, które nie były przedmiotem indywidualnych negocjacji i opisują podstawowe świadczenia w umowach zawartych między sprzedawcą lub dostawcą a konsumentem. Wynika z tego, że warunki, o których mowa w art. 4 ust. 2, są jak najbardziej objęte dziedziną regulowaną w dyrektywie i że w konsekwencji jej art. 8 stosuje się również do art. 4 ust. 2.

(por. pkt 33–35)

w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które zezwala na kontrolę sądową nieuczciwego charakteru warunków umowy dotyczących określenia głównego przedmiotu umowy lub relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług, nawet jeżeli warunki te są wyrażone prostym i zrozumiałym językiem.

W istocie przewidując możliwość pełnej kontroli sądowej nieuczciwego charakteru warunków takich jak wskazane w art. 4 ust. 2 dyrektywy, przewidzianych w umowie zawartej między sprzedawcą lub dostawcą a konsumentem, uregulowanie krajowe pozwala zgodnie z art. 8 dyrektywy zapewnić konsumentowi wyższy stopień ochrony niż ustanowiony w dyrektywie.

2. Artykuł 4 ust. 2 i art. 8 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków

(por. pkt 42, 44; pkt 1 sentencji)

3. Artykuł 2 WE, art. 3 ust. 1 lit. g) WE i art. 4 ust. 1 WE nie stoją na przeszkodzie takiej wykładni art. 4 ust. 2 i art. 8 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, zgodnie z którą państwa członkowskie mogą przyjąć uregulowanie krajowe zezwalające na kontrolę sądową nieuczciwego charakteru warunków umowy dotyczących określenia głównego przedmiotu umowy lub relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczanych w zamian towarów lub usług, nawet jeżeli warunki te są wyrażone prostym i zrozumiałym językiem.

Jeżeli chodzi o art. 2 WE i art. 4 ust. 1 WE, wystarczy stwierdzić, że postanowienia te określają ogólne cele i zasady i stosują się z konieczności w związku z odpowiednimi rozdziałami traktatu WE

wdrażającymi te zasady i cele. Skutkiem samych tych postanowień nie może więc być ustanowienie ciężących na państwach członkowskich jasnych i bezwarunkowych obowiązków prawnych.

Podobnie art. 3 ust. 1 lit. g) WE również nie może sam w sobie powodować powstania obowiązków prawnych ciężących na państwach członkowskich. Przepis ten ogranicza się bowiem do wskazania celu, który jednak powinien zostać sprecyzowany w innych postanowieniach traktatu, w szczególności postanowieniach dotyczących reguł konkurencji.

(por. pkt 46, 47, 49; pkt 2 sentencji)